

Rondreis door Thailand, maart / april 2005.

Maandag 11 april 2004.

Verblijvend op het project voor weeskinderen in Samrong in Cambodia is er toch nog een verstoring voor de terugreis naar Bangkok. Bij de bevestiging van mijn terugreis, in Phnom Penh, is een sticker op het ticket geplakt met de verkeerde datum. Ik had dit niet gezien, ondanks dat men mij erop attent maakte, ik dacht dat de datum overeenkwam met de geplande datum. Dus mogelijk een dag later aankomst in Bangkok. Mijn zoon mailde: "als alles goed gaat is er ook niets aan". Ik ben toch maar rustig gaan slapen en ga de volgende ochtend naar het vliegveld waar geen enkel probleem wordt geconstateerd. De toestellen tussen Phnom Penh en Bangkok zitten lang niet vol en ik kan rustig vertrekken en weer genieten van de prachtig gekleurde kist met die beauty stewardessen. Het weer is prachtig en Virak (de projectleider) vertelde dat hij regen verwachtte voor de nieuwjaarsdagen. In Cambodia en Thailand vieren ze meerder keren per jaar Nieuwjaar, dit duurt meerdere dagen en in Cambodia is dit het Khmer nieuwjaar. We zullen later, in Thailand, nog uitgebreid ervaren wat dit nieuwjaar voorstelt en het blijkt ook iets met "regen" te maken hebben!

Veel gezien, beleefd en meegemaakt in Cambodia, veel indrukwekkende ervaringen welke mij lang bij zullen blijven. Een geweldige ervaring als je tussen de lokale mensen leeft en je niet in een mogelijk vacuüm verblijft zoals gedurende een reis met toeristen door een land. Je loopt dan het risico de essentie van het land en de bevolking te missen. Ik constateerde later dat dit voor een aantal mensen wel degelijk van toepassing bleek te zijn. Ik had nog een foto gekregen van onze keukenprinses en ik kreeg de opdracht dat ik haar niet mocht vergeten. Dit zal ik zeker niet doen, veel respect voor die vrouw, die elke dag weer, 3 keer per dag, het eten bereidt voor alle mensen op het project. Bovendien zal ik de dagelijkse bezoeken aan de markt, op de fiets, of achterop een motortaxi niet vergeten. Ook de taallessen en ik ken al woorden in het Khmer.

De vliegtijd tussen Phnom Penh en Bangkok is ongeveer 50 minuten en ik kom lekker uitgerust in Bangkok aan zonder een overnachting in een vliegtuig. Gelukkig had ik de luchthaven van Bangkok al uitgebreid kunnen bekijken, op de heenreis, en had ik al lokale valuta gepind. Ook had ik al ervaring met de douane documenten. Dat liep allemaal lekker soepel, de taxi naar het hotel was prima geregeld (privé chauffeur met nieuwe auto) en uiteraard veel duurder dan de informatie op het Internet. Maar wat wil je voor dat geld als je het vergelijkt met de tarieven in NL. Het eerste wat ik zag was een gebouw van Philips Semi-

conductors, kort bij het vliegveld. Dus een korte flash back op mijn werkgever, toch lekker als je nu eigen baas bent over je tijdsbesteding. We rijden over de, verhoogde snelweg (baht 60 extra), en ik zie een indrukwekkende stad met hoge gebouwen, goede wegen, prima infrastructuur en veel internationale bedrijven. Ook veel hoge gebouwen welke praktisch tegen de autobaan zijn aangebouwd. Ik had al gelezen dat Thailand zich, sinds ca 1968, 4 keer sneller heeft ontwikkeld vergeleken met Cambodia en dat is duidelijk waar te nemen. Het verschil is erg groot.

Zonder problemen bereiken we het **Menam riverside hotel** en omdat het gebouw er anders uitziet dan op de folder vis ik alsnog het adres uit mijn bagage om het te checken voordat de chauffeur weer verdwijnt. Het adres is goed en we bevinden ons

aan de andere kant van het gebouw, vergeleken met de foto op de folder en bovendien is de label van FOX op mijn bagage al herkend door de portier. Dat ging beter dan ik verwacht had, rustig inchecken en er lag al een bericht klaar van Huub, onze reisleader. Toen ik op mijn "luxe" kamer arriveerde, kreeg ik toch last van een grote cultuurschok. Luxe bed, een badkamer met warm en

บริษัท มีนาไซด์เทล จำกัด 2074 ชาร์เจนกรุง แขวงวัดพระยาไกร เขตบางคอแหลม กรุงเทพฯ 10120 โทร. 088-1000 โทรสาร. 291-1048 291-9400 เลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากร 3 10 1 099447		 MENAM RIVERSIDE HOTEL BANGKOK		MENAM HOTEL CO.,LTD 2074 CHARGENKRUNG ROAD, WATPRAYAKHAI BANGKOKLAEM BANGKOK 10120, THAILAND. TEL: 088-1000 FAX: (062) 291-1048, 291-9400 http://www.menam-tour.com Email:menam@menam-note.com	
				FOLIO	
Name	VAN SWAAIJ, A.G.T. MR	Room	1432	863800	
Address	SI TOUR FOX TOUR 2/3 SILOM SOI 19 BANGRAK, BKK	Rate	318.61		
		Arrival	11/04/05		
		Departure	14/04/05		
			06:44am		
RECEIPT/TAX INVOICE					

koud stromend water, en een toilet dat je kunt doorspoelen, beschikbaarheid van elektriciteit, een minibar etc. Dat was ik allemaal niet meer gewend. Wassen ging in Cambodia met een steelpannetje met water, opgepompt uit een (bijna droogstaand) meertje. Het toilet moest je zien te spoelen met veel steelpannetjes water, elektra alleen maar 's avonds, gedurende 4 uren beschikbaar, etc. etc. Om één of andere reden blijkt er een verschil te zijn tussen de materiele welstand van mensen op deze aardbol. Dit is voor mij nog steeds niet duidelijk en wat mij vooral opvalt (ook gedurende de komende reis) is dat dit zo als vanzelfsprekend wordt ervaren. In mijn perceptie is dit niet zo echter het is nu niet het juiste moment voor een filosofische beschouwing.

De telefoon gaat en Huub meldt zich en het blijkt dat FOX alles prima geregeld heeft en dat ik ook mee mag reizen met de al gearriveerde groep die net is

aangekomen vanuit Amsterdam. Ik ben lekker al gewend aan het klimaat en ik eet al 4 weken dagelijks (meerdere keren) rijst, ook ben ik al behoorlijk bijgekleurd.

Inmiddels hebben we geluncht in een restaurant, gelegen aan de rivier, (gereisd met de boot) en we hebben een eerste indruk gekregen van China-town. Veel kleine toko's met allerlei negotie en het is opvallend dat je de Chinezen over de hele wereld vindt, ze leven in gesloten gemeenschappen en ze staan bekend om hun gedreven werklust.

Het weer begint zelfs te betrekken en dat was ik helemaal niet gewend in Cambodia.

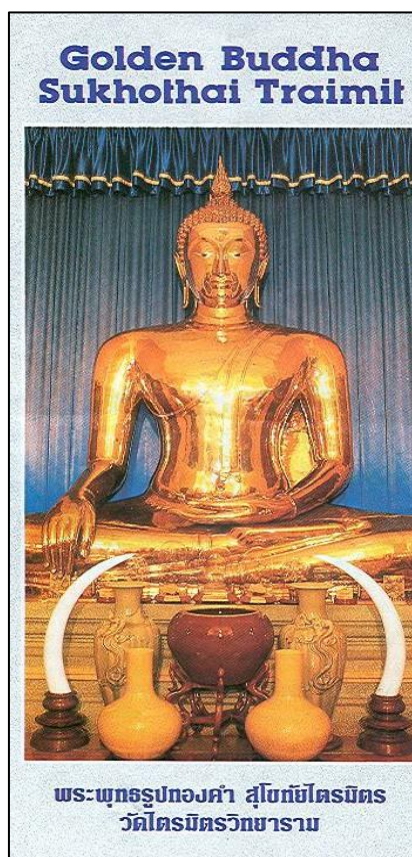
Ik heb net een "asociaal luxe" douche genomen met stromend water en weer dringt de betekenis van water tot me door. Dit is in een groot deel van deze wereld niet zo vanzelfsprekend. Water is letterlijk en figuurlijk van levensbelang. Ik zit te genieten van een lekker kopje, zelf gezette, Chinese thee, dat was lang geleden. 's Avonds is het diner in het hotel en dat is toch weer wennen, vooral als je singel reist.

Het gezelschap is groter dan verwacht, toen ik vertrok waren er 19 mensen aangemeld en nu zijn er 29. De ervaring zal leren dat het een leuke groep is. Het is onwennig om weer onder een laken en deken te slapen en met gesloten ramen. De temperatuur wordt geregeld met een airconditioninginstallatie. Ik vind dat niet fijn. Op het project, in Cambodia, stonden alle ramen lekker open, ik had alleen maar een dun spreij ter beschikking. Toch heb ik lekker geslapen, luxe blijkt snel te wennen.

Dinsdag, 12 april 2005.

Na het, uitgebreid uitgestalde, ontbijt, rijden we met onze "roze" bus door de drukke en overvolle straten van **Bangkok**. Ondanks het feit dat, door vakantie (de nieuwjaarsdagen), veel inwoners de stad hebben verlaten om familie en vrienden te bezoeken.

Ik vind de gordijnen in de bus nog steeds opvallend. Later zal ik beseffen dat dit gebruikelijk is in Thailand.

Als eerste brengen we een bezoek aan het gouden Boeddhabeeeld in **Pra Sukhothai Traimit**.

Dit is het grootste gouden Boeddhabeeeld ter wereld. Sukhothai was de oude hoofdstad van Thailand. Het beeld is gemaakt van puur goud en weegt ongeveer 700 kilo. Oorspronkelijk was het beeld helemaal afgedekt met gips, dit om het te onttrekken aan de aandacht van vijanden, en was als belangrijkste Boeddhabeeeld geïnstalleerd in de hoofdtempel van Choti-naram of Wat Phrayakrai in Bangkok. (Wat betekent tempel). Het beeld werd verplaatst naar de Traimit tempel waar het nu verblijft. In 1955 werd pas ontdekt dat het beeld was gemaakt van massief goud. Zoals in alle tempels moeten de schoenen worden uitgetrokken en zodra men gaat zitten mogen de voeten niet naar het Boeddhabeeeld worden gericht. Deze tempel zelf is niet groot. Tegenwoordig staat het beeld in een geheel nieuwe en mooie wat, tijdens mijn bezoek nog in een oude wat. Zie: <http://tinyurl.com/k5wlj54>

We gaan, met de bus, op weg naar het "Grand Palace" gebouwd in 1782. We zijn vooraf geïnformeerd om ons netjes te kleden, dus shorts en dergelijke worden niet geaccepteerd.

Het hele complex is ca 22 ha groot en is omgeven door 4 muren van in totaal ca 2 km. Het huisvest niet alleen de koninklijke verblijven doch ook de vernieuwde Emerald Boeddha tempel, de troonzaal en overheidskantoren.

Wat een pracht en een praal, schitterende gebouwen in de zo specifieke bouwstijl van het land. Fascinerende details in gebouwen en figuren en ook schitterende geschilderde wanddecoraties, en ook de mooiste bonsais en bomen zijn te zien. We vernemen

steeds weer dat de Koninklijke familie erg populair is in Thailand en dat deze familie veel projecten heeft opgestart. De koning en koningin zijn wekelijks op de TV te zien. Mensen brengen offergaven bij de boeddha tempel, te midden van de vele duizenden bezoekers.

Men zegt dat dit complex de belangrijkste en mooiste plek is van Bangkok en ik

kan me daarin vinden. Dit is een plek om vaker te bezoeken, te overweldigend voor een bezoek van een paar uur, gedurende een reis met een druk programma.

Ik had al ervaring opgedaan met het Boeddhisme in Cambodia en daar was mij al de uiterst vriendelijke uitstraling opgevallen. Deze indruk zou alleen nog maar versterkt worden gedurende mijn reis door Thailand. Je bent overal welkom, ondanks dat de bezoekers vaak een verstorend element zijn voor de mediterende gelovigen.

Inmiddels heb ik me verder verdiept in deze "religie" of beter gezegd filosofische levenswijze. Er zijn veel raakvlakken met het christendom echter de Boeddhist gelooft niet in een God. Alle tempels die we zullen zien zijn prachtige en vaak uitzonderlijke bouwwerken, er is gelukkig veel bewaard gebleven.

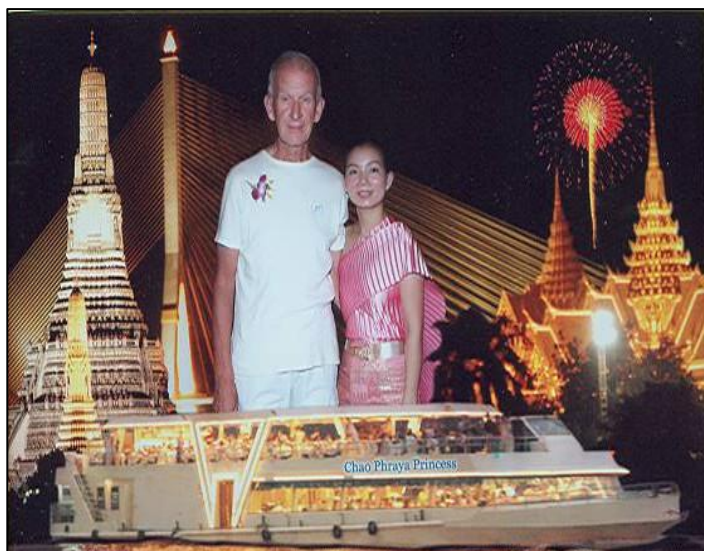
Dit is een plek waar je dagen zou kunnen rondkijken en genieten en ik heb me voorgenomen dit complex weer te bezoeken mogelijk al per ultimo van dit jaar. (wordt maart 2006)

We gebruiken de lunch op een groot schip alwaar de airco op volle toeren staat te draaien en als je daar gevoelig voor bent en bezweet binnenkomt, heeft dit niet echt mijn voorkeur. De lunch is goed verzorgd en we kunnen er weer voor een paar uur tegen, in de hitte van de dag.

Ik heb al eerder vermeld dat de nieuwjaarsdagen gevierd gaan worden. Het jaar 2548 staat voor de deur (dat is even wennen voor ons) en we worden frequent geïnformeerd dat het hier de gewoonte is om met water te gooien, smijten, spuiten, gieten etc. Er staan veel grote waterbakken langs de kant van de weg, de bevolking zal deze reservoirs gebruiken om de medebevolking enigermate af te koelen. De eerste salvo's zijn inmiddels al afgevuurd en we zullen ervaren dat het nog HEEL anders kan en dat de strijd langer dan de drie nieuwjaarsdagen kan en zal duren. Zelfs tot vervelens toe en er zullen weer veel mensen omkomen in het verkeer, dit kan nooit de bedoeling zijn van het ritueel. We zullen weer enkele ervaringen rijker worden in dit bijzondere en boeiende land.

Het avondprogramma vond ik echt schitterend ik heb daar echt van genoten. Eerst met de bus naar een nieuw shoppingcenter, meest opvallend is dat alle winkels zaken doen met beelden, en andere kunstvoorwerpen, in allerlei uitvoeringen. Bijzonder en erg mooi en vervolgens gaan we dineren op de "Chao Phraya Princess" zie: <http://tinyurl.com/nnc7kh4>

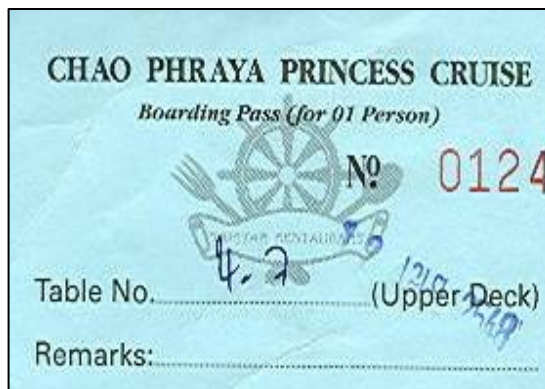
Wij hebben een plaats op het bordes, heerlijke temperatuur. Er is een lopend buffet met live music dit met een dame die goed kan zingen en performen.

De boot begint te varen over de rivier, en we zien de schitterend verlichte gebouwen van Bangkok.

Helaas, heb ik geen camera meegenomen (dit voor de verwachte wateroverlast) en hier heb ik nog steeds spijt van. Dus

ook dit festijn wil ik beslist nog eens overdoen en dan neem ik mijn camera's mee. Vooraf werden foto's gemaakt en omdat ik singel reis krijg ik een tafeldame toegewezen (zie foto) De Thaise vrouwen zijn slank en mooi en ook niet zo groot dus die moet ik baas kunnen (moet nog blijken.)

Een heel bijzondere ervaring en ik kan iedereen aanraden dit zelf te gaan zien en ervaren, Bangkok is een mooie en bruisende stad die nooit tot rust komt en de "Thai Thai" zitten niet graag in huis. Er is volop gelegenheid om te dansen en enkele mensen werken zich in het zweet en zijn helemaal nat. Dat kan hier ook nog, of je doet het

zelf of het wordt voor jou gedaan. Nat worden, daar valt niet aan te ontkomen de komende dagen! Schitterende dag voor herhaling vatbaar.

We rijden terug met de roze bus naar het hotel. Op mijn kamer zet ik nog lekker een kan Chinese thee. Bangkok is een mooie stad met ca 10 miljoen inwoners, veel te zien en veel cultuur. Ook een aanslag op je gezondheid met het geweldige en vervuilende verkeersaanbod. Het verkeer loopt veel gedisciplineerder dan in Cambodia.

Morgen gaan we fietsen, met Ko van Kessel en ik ben benieuwd hoeveel water we over ons heen gestort zullen krijgen.

Uitzicht vanuit de hotelkamer, op de achtergrond is de verhoogd aangelegde stadsautobaan te zien.

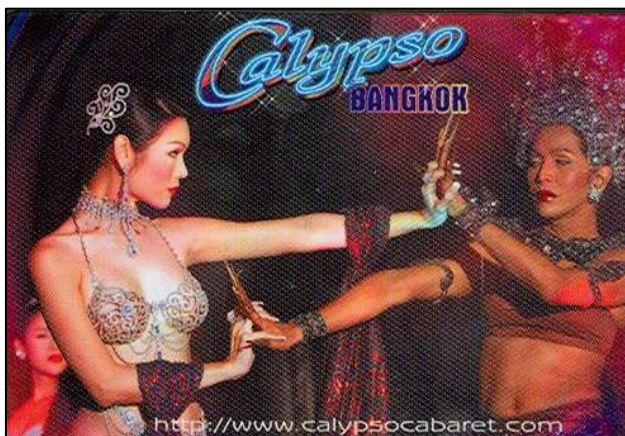
Woensdag, 13 april 2005.

De wektijd is 05.30 uur, om 07.00 zitten we al in een taxi boot op weg naar het Asian hotel. Hier staat Ko ons al op te wachten met zijn fietsen die in de parkeerkelder zijn gestald. Ik herken de Japanse fietsen, van Cambodia, een aantal heeft voorvering en dit vereist enige training omdat dit geheel anders stuurt dan zonder deze vering. Het is ook de dag van de waarheid, hoe houd je de camera's droog en nog maar te zwijgen over jezelf. Het is zonnig en weer lekker warm. We krijgen instructies hoe we, in een lange rij, door Bangkok zullen peddelen en het is even wennen om links te fietsen en de lange rij gesloten te houden. Vervolgens fietsen we door Chinatown, de vele donkere en smalle straatjes, vol met kraampjes met allerlei negotie. Het is dus wachten op de eerste bak met water! In het begin gaat het goed; Ko roept "farrang" en weet de bevolking te overtuigen dat we buitenlanders zijn en we ontsnappen aan menige doop. Op een gegeven moment is er geen houden meer aan en zijn we bijna allemaal zeiknat, door allerlei attributen. Het is opvallend dat niet alleen kinderen zich uitleven aan het waterballet, de volwassenen doen evenzo en overtuigd mee. Dus een bijzondere ervaring in het kwadraat, op de fiets door een miljoenenstad en overspoeld worden met water. Toch is de tocht een bijzondere ervaring, dwars door die smalle straatjes, markten, pleinen etc. Af en toe is er een stop om te drinken. We fietsen ook door een mooi natuurgebied over een aangelegd smal pad van beton, aangelegd boven het water van die streek. Op een gegeven moment krijg ik last van buikkrampen, mijn buik komt in opstand. Dit kun je echt niet hebben op een reis en zeker niet tijdens deze rit. We zitten in het natuurgebied op een smal verhoogd weggetje omgeven met water. Shit dat wordt doorbijten, maar gelukkig staat de groep een tijdje stil en ik fiets verder om een geschikte "plaats" te vinden. Even later ziet de groep een fiets staan en die blijkt van Ko te zijn, hoe kan dat? Vervolgens duik ik op en is mijn druk van de ketel. Ik ben een maand in Combdodia geweest en had geen enkele last, een paar dagen in Thailand en het is weer anders. Dagelijks rijst eten met eenvoudig voedsel blijkt nog niet zo gek te zijn. Ik heb het ook niet zo op al die airco's begrepen. We vervolgen de tocht door de stad en vervolgens moeten alle fietsen op een long boot geladen worden om over het water onze tocht voort te zetten. Vervolgens weer door steegjes en straten en we wensen de mensen "Happy new year" of Sawasdee phi mai. Erg spontane bevolking, dit ondanks alle traktaatjes op water, Het wordt wel moeilijk om te fotograferen en dat is jammer. We varen nog door kanalen en zien hoe de Thai, in het oude deel van de stad, aan, op en boven het water leven in primitieve omstandigheden. Ook weer de nodige tempels gezien met de prachtige bouwwijze. Veel gezien en je komt op plaatsen waar je anders nooit zou komen en je kunt toch nog een redelijke afstand afleggen.

Ook deze tocht is zeer de moeite waard en aan te bevelen ondanks het feit dat oom Ko niet altijd even "commercieel en klantvriendelijk" kan reageren. Nadat we de fietsen hebben terug gebracht gaan we lunchen in een restaurant gelegen aan de rivier. We zijn daar, op de eerste dag ook geweest, maar dit keer met natte kleren.

's Middags maken we weer een boottocht over de rivier en verschillende kanalen, in Bangkok, en het hoogtepunt is een bezoek aan Wat Arun. Deze tempel is gebouwd omstreeks 1600 en is heel rijkelijk gedecoreerd met Chinees porselein. Dit is alweer een voorbeeld van schitterende bouwkunst. Je kunt hier uren zitten te staren naar alle details.

's Avonds hebben we een goed verzorgd lopend buffet in het Asian hotel en daarna bezoeken we de Calypso cabaret parade. De prachtige meiden zijn transseksuelen, (katoi) de uitvoering is erg mooi. Je ziet maar weer wat het oog kan bedriegen. Transseksuelen zijn volledig geaccepteerd in dit land, met andere normen en waarden. De acteurs moeten hard

werken om de kosten van de operatie terug te kunnen verdienen en een half uur na het einde van onze voorstelling begint de volgende show alweer. Na de show staan de "dames" in een rij opgesteld en ze wuiven om nabij te komen. Ik loop maar liever door, over smaak valt niet te twisten.

Bangkok een grote, warme en zwoele wereldstad, met vele mogelijkheden en enige flappen in je broekzak zijn nooit weg als je iets wilt zien. Morgen is het weer om 05.30 uur opstaan omdat we Bangkok gaan verlaten.

Bangkok heeft mij zeker kunnen boeien, bijzondere stad met veel cultuur en vriendelijke mensen. Grote en mooie gebouwen, verstikkend verkeer en ook grote tegenstellingen. Een echte aanrader en ik verheug me al op het volgende bezoek.

Donderdag, 14 april 2004.

's Morgens komt er een sms bericht binnen dat PSV zich geplaatst heeft voor de halve finale van de E.C, daarvoor kun je wakker gemaakt worden. De vorderingen van PSV zijn goed te volgen via TV zenders en lokale kranten.

grote omweg (bleek later) varen we naar de markt. Mooie gelegenheid om te filmen, de typische huizen en mooie natuur. Bij de markt aangekomen stappen we uit en tot mijn verbazing staan daar de reisleaders al. De markt blijkt maar een paar minuten lopen van de bus te zijn en de boten maakten inderdaad een redelijk grote omweg. Werkgelegenheid voor de lokale bevolking.

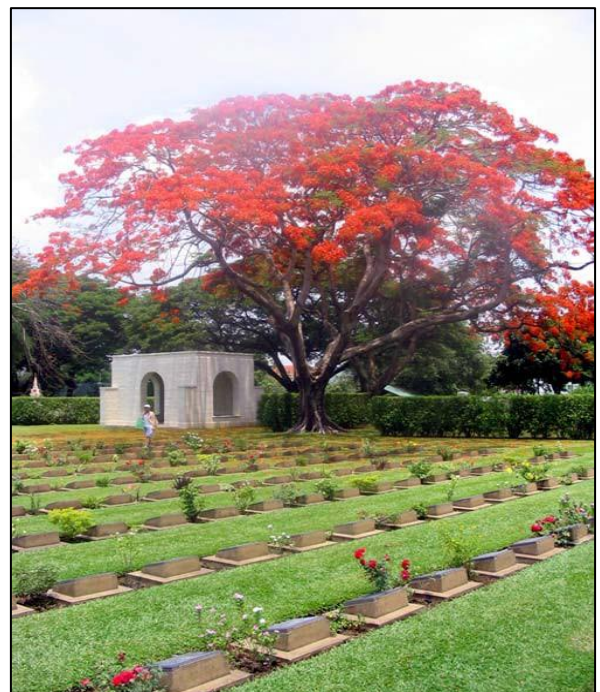
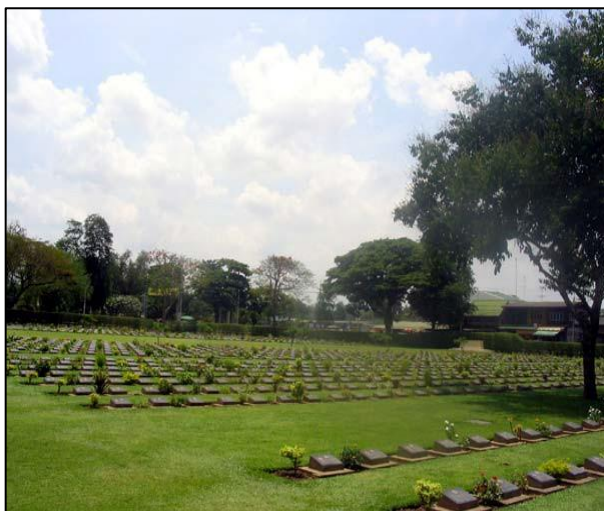
Om 05.30 uur opgestaan en om 07.00 verlaten we het hotel om verder te reizen. Eerst gaat de reis, met de bus, naar de drijvende markt van Damnoen Saduak in Ratchaburi. Ervaren reisleaders kennen de lokale situatie en gelukkig waren wij een van de eerste groepen. Met langboten (met grote motoren) varen we eerst door mooie kanalen en met een hele

De markt zou nog leuker geweest zijn indien het niet zo een geweldige commerciële bedoeling zou zijn geweest. Je wordt overal aangesproken en aangeklampt. Toch krijg je een idee hoe dit vroeger gewerkt heeft, toen wij vertrokken krioelde het al van de bezoekers en er waren ook opvallend veel lokale Thai als bezoekers. Dit volgens Huub.

De reis gaat verder, in de roze bus, wij zijn op weg naar, de erg bekende, river Kwai en we stoppen eerst bij het Jeath museum in Kanchanaburi. Hier ligt ook het oorlog herdenkingskerkhof en ik vind dit erg indrukwekkend. (zie ook de beschrijving)

Het is lekker warm en de zon doet zijn uiterste best. Het kerkhof ziet er keurig verzorgd uit en de graven liggen, zoals gebruikelijk, keurig in gelid. Als je door de rijen loopt en de leeftijden en alle nationaliteiten ziet, is dat erg

indrukwekkend. Ook het grote aantal Nederlandse mannen, dat hier begraven ligt is indrukwekkend, deze slachtoffers hebben veel geleden onder het Japanse juk. Wat maakt de mens toch steeds weer tot een "beest" zodra hij de heerschappij over medemensen heeft. Dit barbarisme is niet gebonden aan een bepaalde nationaliteit, de geschiedenis is met bloed doordrenkt. Het is niet rationeel aan te nemen dat dit in de naaste toekomst gaat veranderen. In elk mens schuilt een moeder Teresa en een Hitler.

Vanaf hun deelname in december 1941 aan de Tweede Wereldoorlog veroverden de Japanse strijdkrachten in snel tempo het grootste deel van Zuidoost-Azië. Op zoek naar een kortere en veiligere aanvoerroute tussen Birma (nu Myanmar) en Siam (nu Thailand) besloten de Japanners in 1942 krijgsgevangenen en burgers te gebruiken om een spoorlijn aan te leggen tussen Thanbyuzayat in het westen en Ban Pong in het oosten. Twee ploegen, één gestationeerd in Siam, de andere in Birma, werkten vanaf deze eindpunten van de beide spoorlijnen naar elkaar toe en ontmoetten elkaar in oktober 1943 in Konkuita. Door ziekte, ondervoeding, uitputting en mishandeling heeft de Birmaspoorweg het leven gekost van ongeveer 15.000 krijgsgevangenen en 100.000 burgers.

Deze begraafplaats, de grootste van de drie begraafplaatsen aan de Birma-Siam spoorweg, bevindt zich dichtbij de plaats van het vroegere "Kanburi" krijgsgevangenenkamp, dat als doorgangskamp fungeerde voor de meeste gevangenen. De begraafplaats is ontworpen door Colin St Clair Oakes en werd na de oorlog aangelegd door de Army Graves Service. Deze dienst begroef hier de stoffelijke resten van slachtoffers die oorspronkelijk elders in Thailand lagen begraven, op kampbegravingen of wel in graven langs het zuidelijke gedeelte van de spoorweg.

Meer dan 5.000 oorlogsslachtoffers van het Gemenebest en bijna 1.800 Nederlandse oorlogsslachtoffers zijn hier begraven. Onder hen bevinden zich 300 mannen die in Nieke en Changaraya aan ziektes zijn overleden en gecremeerd. Hun as werd op deze begraafplaats bijgezet in twee graven en hun namen staan vermeld op panelen in een klein paviljoen op de begraafplaats. In het toeganggebouw bevindt zich een plaquette met de namen van elf militairen van het Indiase leger die elders in Thailand begraven liggen en wier graven niet onderhouden konden worden.

De Commonwealth War Graves Commission is verantwoordelijk voor het onderhoud van graven en gedenktekens in bijna 150 landen. Het gaat om ongeveer 1.700.000 graven van leden van de strijdkrachten van het Gemenebest uit twee Wereldoorlogen; mannen en vrouwen van verschillende geloofsovertuiging.

Tekst van het monument bij de ingang van het kerkhof.

We rijden verder om de lunch te gebruiken en dat is creatief ontworpen. De

restaurants zijn gebouwd op drijvende vloten en zijn overkapt en volledig ingericht. Een sleepboot trekt het vlot, met zijn opvarenden, en etende gasten over de river Kwai. Het is goed gepland want zodra de lunch is afgelopen komen we aan bij de wereldberoemde (metalen) brug. Dit is niet de originele (houten) brug, welke is gebouwd door krijgsgevangenen. Het is nog te zien waar

de oude brug gezeten heeft. Uiteraard moet de brug uitgeprobeerd worden en eerlijk gezegd, het loopt niet gemakkelijk met veel mensen op de brug.

Toch indrukwekkend, hier heeft erg veel leed geheerst en bovendien is hier de wereldberoemde film gemaakt met de bijbehorende melodie.

We rijden weer een stuk verder en stappen in Wang Po in een (oude) trein over de Birma spoorlijn en helaas er breekt een onweer los en de regen stroomt uit de lucht. Regen is hier welkom voor het land maar nu liever even niet. Dit is jammer want we passeren een erg mooi deel en we weten aan welke kant we moeten gaan zitten om de mooiste opnames te kunnen maken. Het wordt lachen en om te filmen moeten de gammele ramen open en dan klotst

het water naar binnen. Enkele ramen willen helemaal niet meer dicht en het wordt hollen naar de bus om enigszins droog binnen te komen. Ook hier weer een keer terugkomen, dit is een indrukwekkend gebied met dito historie.

We rijden verder naar het River Kwai, Kanchanaburi, Legacy hotel. Het regent en onweert nog steeds bij aankomst. In dit park, met afzonderlijke huisjes, is bij

aankomst, de elektriciteit uitgevallen en dat geeft weer een bijzonder cachet aan deze opvallende dag. In het restaurant is geen probleem doordat een generator is ingeschakeld. Bij terugkomst in de bungalow is weer spanning beschikbaar. Ik zie nog net het penalty schieten in de E.C. wedstrijd van PSV. En dat verloopt goed. Goed nieuws voor

de niet PSV supporters in de groep. Ik had lekkere mango's gekocht en die heb ik nog lekker gegeten, heerlijk.

Ik zal niet onvermeld laten dat ik "opgesloten" zat in de badkamer de volgende ochtend. De deur ging niet meer open, shit, hoe kom ik hier uit en waarom klemt dat verrekte ding zo? Dus de deur toch een eindje open gekregen en me daardoorheen gewrongen. Ik snapte er niets van en later zag ik, dat door een constructiefout, de deur de verkeerde kant "open" ging, Het zou naar BINNEN moeten scharnieren echter ik kwam er tegengesteld uit, Je incasseert wat tijdens een dergelijk reis, zit je bijna opgesloten in een bungalow.

Voor vervolg zie deel II